

Sesilia Ahern

P.O.
Mən səni sevirəm

Tərcüməçi:
Fizə Heydərlı

qanun nəşriyyatı

Cecelia Ahern

P.S.
I love you

Sesilia Ahern Avropa məhəbbət romanının yeni ulduzudur. Onun kitabları – super bestsellerləri təxminən əlli dilə tərcümə olunub. Debüt romanı olan “P.S. Mən səni sevirəm” satışa çıxan kimi Britaniya reytinglərində “Da Vinçi şifrəsi”ni ötdü və Sesiliaya dünya şöhrəti qazandırdı.

“P.S. Mən səni sevirəm” bestselleri sevginin ölümdən güclü olması haqqında müasir bir hekayədir. Sevimli ərinə itirən 30 yaşlı Holli Kennedi ümitsizliyə qapılır, evindən çıxır, hamı ilə əlaqəni kəsir. Və qəfildən içi məktublarla dolu bir bağlama alır: bu məktubları bir-bir, həm də ayda ancaq birini açmaq olar, özü də onları yoxluğundan bu qədər əzab çəkdiyi insan yazıb... Sən demə, ölümündən bir qədər əvvəl o, sevdiyi qadına kömək etmək qərarına gəlib və bu məktubları yazıb. Növbəti məktubu açmaq üçün qadın hər ayın birini böyük səbirsizliklə gözləyir, orda yazılanlara ciddi şəkildə əməl edib onu həyata qaytaran addımlar atır: özünə təzə paltar alır, karaoke müsabiqəsində iştirak edir, dəniz sahilinə tətillə gedir.

Sesilia Ahernin romanı əsasında Hollivudda Hillari Suonk və Cerard Batlerin iştirakı ilə film çəkilib. Film bütün dünyada ekranları fəth edir.

Cecelia Ahern P.S. I LOVE YOU
Sesilia Ahern P.S. MƏN SƏNİ SEVİRƏM

Bakı, Qanun Nəşriyyatı, 2023, 464 səh.

Ölçü: 130x200 mm

Cild: yumşaq

Çapa imzalandı: 04.04.23

Tərcüməçi: Fizzə Heydərlı
Redaktor: Vurgun Əyyub
Korrektorlar: İradə İslamova, Gülgəz Nur
Texniki redaktor: Əsəd Qaraqaplan
Mətn dizaynı: Ramin Əlı
Qapaq dizaynı: Rafael Qasım

Qanun Nəşriyyatı

İstanbul Copyright Awards-ın qalibi

Bakı, AZ 1102, Tbilisi pros., 76

Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18

Mobil: (+994 55) 212-42-37

e-mail: info@qanun.az

www.qanun.az

[www.fb.com/Qanunpublishing](https://www.facebook.com/Qanunpublishing)

www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-26-696-2

© Qanun Nəşriyyatı, 2014; 2023

© Cecelia Ahern, 2004

This edition was published by arrangement with the
MARIANNE GUNN O'CONNOR LITERARY AGENCY

Bu kitabın Azərbaycan dillinə tərcümə və yayım hüquqları Qanun Nəşriyyatına məxsusdur. Kitabın təkrar və hissə-hissə nəşri "Müəlliflik hüququ və əlaqəli hüquqlar haqqında" Azərbaycan Respublikasının Qanununa ziddir.

Davidə ithaf edirəm

Birinci fəsil

Holli onun köhnə göy sviterini üzünə yaxınlaşdırdı. Tanış qoxu içini göynətdi, ürəyinə yanğılı bir sancı doldu. Elə bil, boynunun arxasına minlərlə iynə batırdılar, sinəsinə yığılan qəhər yumruğa dönüb az qala nəfəsini kəsdi. Bomboş evdə botalardakı suyun şırıltısından və soyuducunun «mızıltısından» başqa bir səs-səda yox idi. Bu əzablı sükuta dözə bilməyən Holli döşəməyə çöküb hönkürdü.

Cerri heç vaxt qayıtmayacaq. O daha yoxdur və bunu dəyişmək mümkün deyil. Nə vaxtsa Holli onun saçlarını sıgallağa bilirdi, hər gecə yanında yuxuya gedirdi, hərdən də ərinin ehtiyatsız bir hərəkətindən diksinib ayılırdı. Onlar birlikdə qonaqlıqlara gedir, üz-üzə oturub baxışır, bir-birilərini güldürürdülər. Axşamlar işığı kimin söndürəcəyi, səhərlərsə qəhvəni hansının bişirəcəyi barədə mübahisə edir, heç cür razılığa gələ bilmirdilər.

Bu mənzərələr Hollinin yaddaşında təkrar-təkrar canlanırdı – birgə keçirdikləri ömrün anlara parçalanmış hissələri... Bir ovuc xatirə və Cerrinin hər gün bir az da tutqunlaşan siması – ona qalan ancaq bunlardır.

Onlar həyatdan xüsusi bir şey istəmirdilər. Sadəcə, bir yerdə yaşamaq istəyirdilər. Holli özü və ətrafdakıların hamısı bunun

məhz belə olacağını düşünürdülər – axı onlar bir-biriləri üçün yaranıblar, ideal cütlükdürlər! Amma fələk onların bu planını bircə anda vurub dağıtdı.

Hər şey ani oldu. Əvvəlcə, o, baş ağrılarından şikayət etməyə başladı, sonra süstləşdi, əsəbi oldu və xeyli dilə tutandan sonra, nəhayət, həkimə getməyə razılaşdı. Həftənin 3-cü günü, nahar fasiləsi idi. Onlar fikirləşirdilər ki, həkimlər ya stres, ya da düşüb-qalxan təzyiqli diaqnozu qoyacaqlar, ən pis halda isə Cerri eynək taxmalı olacaq. Bu ehtimal onu dilxor eləyirdi, amma eynək taxmaq lazım gəlmədi. Gözləri qaydasındaydı. Problem başqa yerdəymiş – həkimlər Cerrinin beynində şiş aşkar etdilər.

Holli sviteri üzündən aralayıb güc-bəla yerindən qalxdı.

Cerrinin 30 yaşı yenicə tamam olmuşdu. Canı polad kimi möhkəm olmasa da, normal həyat sürə biləsi adi adamlardan biri idi. Birdəfəlik yatağa düşəndən sonra o, zarafatla deyirdi ki, bu qədər özünü qorumağa dəyməzmiş. Bütün narkotiklərin dadına baxmaq, ürəyin istədiyini qədər içmək, paraşütdən tullanmaq, motosiklet sürmək, çoxlu səyahət etmək lazım olmuş. Bunları o, gülə-gülə sadalayır, amma Holli onun gözlərindəki kədəri görürdü – istədiyini etməyə daha macalı olmayacağını bilən adamın təəssüf dolu kədərini...

Görəsən, Cerri onunla birgə yaşadığı illərə görə də təəssüflənirdimi?! O, arvadını sevirdi, Hollinin buna şübhəsi yoxdur, amma hərdən də ona elə gəlirdi ki, Cerri ürəyinin dərinliyində bu illəri boşuna xərclənmiş zaman hesab edir.

Artıq qocalıq onlar üçün kabus deyildi, əksinə, əlçatmaz bir arzuya çevrilmişdi. Həyatda ən çox qocalmaqdan qorxanda, getdikləri yolun məhz qocalıqla nəticələnəməli olduğunu anlamıq istəməyəndə, onlar necə də lovğaymışlar...

Holli bir yerdə dura bilməyib otaqdan-otağa keçir, gözü-nün yaşı selə-suya dönüb elə hey axırdı. Ona elə gəlirdi ki, gecə

bitməyəcək. Holli nə isə vacib bir şey axtaran, amma tapa bilməyən adam kimi, əzab dolu baxışlarla ətrafındakı tanış əşyalara baxa-baxa qalmışdı. Hər şey gərgin bir sükut içində idi və bu sükut çox dözülməzdi.

Cerri onu bu vəziyyətdə görsə nə deyərdi?! Çətin ki, xoşuna gələrdi. Qəfil ağlına gələn bu fikirdən sonra Holli dərin bir nəfəs alıb özünü ələ almağa çalışdı. Ağlamaqdan və yuxusuzluqdan şişmiş gözləri, həm də ağrıyırdı.

Ancaq səhərə yaxın yata bildi və son həftələrdə olduğu kimi, onu oturduğu yerdə yaxalamış səksəkəli yuxudan, bu dəfə divanın üstündə, narahat vəziyyətdə ayıldı. Telefon zəng çalırdı – onun üçün narahat olan dostlarından, qohumlarından biridir, çox güman. Yəqin, onlar hamısı elə bilir ki, Holli bütün günü yatır. Niyə onlar gecələr zəng vurmur axı?! Hollinin zombi kimi bütün evi dolaşib nə isə tapmağa çalışdığı saatlarda. Nəyi tapmağa?! Nədir, axı bu qədər vaxt axtardığı?!

– Alo, – Hollinin səsi ağlamaqdan xırıldayırdı. O, riyakarlığın daşını çoxdan atmışdı.

Cerri artıq yoxdur. Alış-verişin, bəzənib-düzənməyin, açıq havada gəzməyin bu boşluğu doldura bilməyəcəyini anlamaq, doğrudanmı, bu qədər çətindir?!

– Bağışla, canım, oyatdım səni? – Dəstəkdən anasının səsi eşidildi. Hər səhər zəng vurur. Qızının daha bir tənha gecədən sağ çıxdığına əmin olmaq istəyir. Oyatmağa qorxur, amma yenə də zəng vurur və hər dəfə də Hollinin səsini eşidib rahat bir nəfəs alır.

– Yox-yox, narahat olma, eləcə mürgüləyirdim. – Hər dəfəsində eyni cavabı verir.

– Atanla Deklan getdilər. Mən də elə hey fikirləşirəm ki, görən, sən necə oldun?

Bu şəfqət dolu səsdən niyə hər dəfə gözləri dolur axı?! Anasının qayğılı üzünü, çatılmış qaşları, qırış kəsmiş alnı gəldi gözü-nün qabağına. Amma halı yaxşılaşmadı, əksinə, daha da pisləşdi. Anasının nədən belə əndişələndiyi, özünün başına gələnlər yadına düşdü. Amma bu baş verməməli idi! Cerri indi onun yanında olmalı, anasının qeybətlərinə qulaq asıb qurtarana qədər şitlik eləyib onu güldürməli idi. Belə vaxtlarda gülməkdən özünü saxlaya bilməyən Holli dəstəyi ərinə verər, o isə heç nə olmamış kimi qayınanası ilə danışmağa başlardı. İndi də o başlardı şitliyə – üz-gözünü əyişdirib çarpayının yanında hoppa-nar, amma Cerrinin heç tükü də tərpənməzdi.

Holli eşitdiklərinin mahiyyətinə varmadan, mexaniki cavab verirdi anasının suallarına.

– Elə yaxşı hava var ki, Holli. Çıx, bir az gəz, sənə bayırda olmaq lazımdı.

– Hmmm, elədir...

Sən demə, bütün problemlərin həlli bu qədər asanmış.

– Ya da istəyirsən mən bir azdan zəng vurum, söhbət eləyək.

– Lazım deyil, ana, sağ ol. Mən yaxşıyam.

Sükut.

– Elədisə... Fikrini dəyişsən mənə zəng elə. Bütün gün evdə olacağam.

– Yaxşı.

Yenə sükut.

– Yenə də çox sağ ol.

– Yaxşı... Özünü qoru, canım.

– Qoruyaram.

Holli dəstəyi yerinə qoymaq istəyirdi ki, yenə anasının səsi gəldi:

– Oy, Holli, az qala yadımdan çıxmışdı. Sənə məktub var burada, yadımdadır, demişdim? Bəlkə, gəlib götürəsən? Mət-

bəxdə, stolun üstündədir. Neçə həftədir gəlib, bəlkə, vacib məktubdur?

– İnanmıram... Yenə kimsə başsağlığı yazıb, yəqin.

– Yox, başsağlığına oxşamır. Üstünə yazılıb ki... Bir dəqiqə dayan, götürüm.

Ayaqqabısının dabanları kafelə dəyib taqqıldayır, stullar cırıldayır, sonra addım səsləri yaxınlaşır, yenə anasının səsi gəlir.

– Hələ buradasan?

– Hə.

– Məktubun üstünə “Siyahı” yazılıb. Ola bilsin, işdəndi, ya da hansısa idarədən. Məncə, gəlib baxsan...

O, sözünü bitirməmiş Holli dəstəyi asdı.

İkinci fəsil

– Cerri, söndürsənə işığı!

Yorğanına bürünmüş Holli gülə-gülə ərinə baxırdı. Cerri striptiz göstərirdi – baxışları ilə Hollini hipnoz eləməyə çalışır, xəyali musiqinin ritminə uyğun bir tempdə yırğalana-yırğalana yavaş-yavaş köynəyinin düymələrini açırdı. Sonuncu düymə, çiyin hiss olunmaz hərəkəti və... köynək sürüşüb yerə düşür.

– Necə yəni, işığı söndür? Sonrası sənə maraqlı deyil? – Rəqsinə davam edən Cerri hiyləgər təbəssümlə soruşdu.

Onun gözləri parıldıyırdı. Bu yarıçılpaq vəziyyətdə Cerri çox gözəl görünürdü, Holli gözlərini ondan çəkə bilmirdi. Hündürboylu, idmançı görkəmli, yaraşıqlı və güclü ərinin yanında o, özünü son dərəcə rahat hiss eləyirdi. Hollinin boyu Cerrinin çənəsinə güclə çatırdı, ən çox sevdiyi şey də üzünü onun boyunda gizlədib yanaqlarında və saçlarında Cerrinin nəfəsini hiss eləməkdə.

Striptiz kulminasiya nöqtəsinə çatdı, Cerri əynindəki sonuncu paltarını da soyunub klassik bir əda ilə onu havaya fırlatdı, o da fırlanıb-fırlanıb gəlib düz Hollinin başına düşdü.

– Əla, heç olmasa indi işıq gözümü deşmir – deyib Holli şaqqanaq çəkdi.

Arvadını güldürməyi Cerri yaxşı bacarırdı. İşdən yorğun və əsəbi qayıdan Hollinin şikayətlərinə o, həmişə çox səbrlə qulaq asır, həmişə də elə təsəlliverici sözlər tapıb deyirdi ki, Holli sakitləşirdi. Onlar demək olar ki, heç vaxt dalaşmırdılar, olsa-olsa, boş şeylərə görə xırda-para mübahisələri olurdu – şüşəbənddəki işığı kim yanılı qoyub, siqnalizasiyanı birləşdirməyi kim unudub və s. Amma elə deyişə-deyişə də gülüşür, bir-birilərinə sataşırdılar. Kaş ki, bu mübahisələr onların həyatının ən böyük problemi olaraq qalayıdı...

Bədəni buza dönmüş Cerri yatağa atıldı, yorğanın altında yumrulanıb soyuq ayaqlarını Holliyə yapışdırdı.

– Ayyy, Cerri, bu nə buz parçalarıdır belə! – Holli onu özündən uzaqlaşdırmağa çalışdı, hərçənd bilirdi ki, əri yerindən tərpənməyəcək.

– Cerri!

– Holli! – Arvadını acıqlandırmaq üçün Cerri də onu hikkə ilə çağırıdı.

– Sən heç nə unutmamısan?

– Xatırladıqlarımdan heç nəyi. – Cerri adamı özündən çıxaran sakitliklə cavab verdi.

– Bəs işıq?

– Hə, işıq... – O, dərindən nəfəs aldı, susdu və... bir dəqiqədən sonra Holli onun yavaşca xoruldadığını eşitdi.

– Cerri!

– Səhv eləmirəmsə, elə dünən gecə də bunu eləmək üçün yataqdan mən durmalı oldum, – Cerri təslim olmaq istəmirdi.

– Axı indicə sən elektrik açarının yanında durmuşdun!

– Hə... Durmuşdum... – O, ayağa qalxmaq fikrində olmadığını göstərmək üçün yorğanı bir az da yuxarı çəkdi.

Holli ah çəkdi. O, yataqdan qalxıb soyuq döşəmə ilə yeriməyi, sonra da qaranlıqda büdrəyə-büdrəyə geri qayıtmağı